

UZASADNIENIE

projektu uchwały Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie
nadania nazwy ulicy na terenie Wrocławia

Halina Konopacka (właśc. imiona: Leonarda Kazimiera; ur. 26 lutego 1900 w Rawie Mazowieckiej, zm. 28 stycznia 1989 w Daytona Beach) – polska lekkoatletka, dyskobolka, pierwsza polska złota medalistka olimpijska. Urodziła się w Rawie Mazowieckiej, a wkrótce, wraz z rodzicami, zamieszkała w Warszawie. Rodzina pasjonowała się sportem, głównie tenisem, w którego grał jej ojciec, siostra Czesława i brat Tadeusz, późniejszy piłkarz i lekkoatleta, instruktor Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego. Karierę sportową rozpoczęła od narciarstwa. Przypadkiem, jako studentka Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Warszawskiego, trafiła do sekcji lekkoatletycznej AZS Warszawa, gdzie w 1923 wypatrzył ją francuski trener Maurice Baquet. Przez całą karierę reprezentowała tylko AZS Warszawa. Uprawiała rzut dyskiem, rzut oszczepem, pchnięcie kulą, skok wzwyż i skok w dal. Rok później świętowała zdobycie mistrzostwa Polski w rzucie dyskiem i pchnięciu kulą, a w 1926 ustanowiła pierwszy ze swoich rekordów świata w rzucie dyskiem – 34,15 m. O jej wszechstronności świadczy 27 tytułów mistrzyni Polski zdobytych w kilku konkurencjach. Również znakomicie grała w piłkę ręczną, jeździła konno, pasjonowała się automobilizmem. Po zakończeniu kariery lekkoatletycznej grała w tenisa w mikście z Czesławem Spychałą. Komentatorzy sportowi nadali jej przydomek „Czerbieta” (zbiitek słów: „czerwona kobieta”), gdyż zwykle występowała w czerwonym berecie. 31 lipca 1928 roku podczas igrzysk olimpijskich w Amsterdamie ustanowiła rekord świata w rzucie dyskiem wynikiem 39,62 m i zdobyła pierwszy złoty medal olimpijski dla Polski. Do końca swojej kariery nie została pokonana w rzucie dyskiem w żadnych zawodach. W 1931 wycofała się z czynnego życia sportowego. Laureatka Wielkiej Honorowej Nagrody Sportowej (1927 i 1928). Zwycięzczyni Plebiscytu Przeglądu Sportowego na najlepszego sportowca Polski w 1927 i 1928. Działała w strukturach sportowych. Członkini Zarządu Międzynarodowej Federacji Sportów Kobiety, prezes Oddziału Warszawskiego Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej Kobiety. Zajmowała się również poezją i malarstwem. Gdy wybuchła II wojna światowa, we wrześniu 1939 towarzyszyła mężowi Ignacemu Matuszewskiemu przy ewakuacji złota Banku Polskiego, którą ten organizował i nadzorował. Była kierowcą jednej z ciężarówek na trasie przez Rumunię nad Morze Czarne i dalej do Francji. Po klęsce Francji wyjechała z mężem przez Hiszpanię do USA, gdzie mieszkała od 1941 do końca swojego życia – do 1959 w Nowym Jorku, a następnie na Florydzie. Po wojnie odwiedziła Polskę trzykrotnie w 1958, 1970 i 1975. 18 października 1990 jej prochy spoczęły na cmentarzu Bródnowskim w Warszawie.

Nazwisko Haliny Konopackiej zostało zaczerpnięte z Banku Nazw. Nadanie nazwy ulicy jest realizacją zasady dążenia do zachowania proporcji płci wśród nowych patronów, zapisanej w uchwale nr XIV/396/19 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 17 października 2019 r. w sprawie zasad kształtowania nazewnictwa ulic, placów i innych obiektów miejskich we Wrocławiu.

Projekt uchwały nie zawiera danych prawnie chronionych.